

ת"פ 51471/12 - מדינת ישראל נגד רадי בן שאכר נתשה

בית המשפט המחויז בירושלים

ת"פ 21-12-51471 מדינת ישראל נ' נתשה(עוצר)
בפני כבוד השופטת דינה כהן-לקח

בעניין:	מדינת ישראל עו"ד ב"כ רותם בראש (פמ"י)
המאשימה	נגד
הנאשם	רדי בן שאכר נתשה (עוצר) עו"ד אמיר נבו

הכרעת דין משלימה

המחלוקה בין הצדדים היא האם בגין העובדות בהן הנאשם הודה באישום השני, יש להרשייעו בעבירה של חבלה בכוונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק), כנطען על-ידי הנתבע; או שמא יש להרשייעו בעבירה של פצעה בנسبות חמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק, כנطען על-ידי ההגנה.

רקע

1. הצדדים הגיעו להסדר טיעון בעקבותיו כתוב האישום תוקן וה הנאשם הודה במלוא עובdotו.

לפי החלק הכללי של כתוב האישום המתוקן בו הודה הנאשם, הנאשם והמתלוון הם בני דודים מדרגה שנייה.

לפי האישום הראשון, כשהנה לפני מועד הגשת כתוב האישום, המתלוון היה צפוי לקבל משפחחה מסוימת כספי פיצויים בסך 27,000 ₪ בעקבות תאונת דרכים שעבר בנו של המתלוון. הנאשם שידע על כך, הודיע למתלוון כי יטול מאותה משפחחה את כספי הפיצויים עבור המתלוון. בהמשך לכך, הנאשם התקשר למתלוון והודיע לו כי נטל לידי את כספי הפיצויים בסך 27,000 ₪ אולם אין בכנותו להעבירם לידי המתלוון, וכן איים על המתלוון באומרו: "אם אתה תדבר אני אהרוג אותך, אני אעשה משהו לילדים שלך". בשל חששו של המתלוון מפני הנאשם, המתלוון לא סיפר על כך לילדיו. בגין מעשים אלה, יוחסו לנายน עבירות של גנבה ואיומים.

לפי האישום השני (שគתרתו בכתב האישום המתוקן היא "אישור שלישי"), ביום 4.12.2021 בสมור לשעה

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

10:00, המתלון הגיע עם בנו למוסך בעזריה. בהמשך, הנאשם הגיע למקום וביקש לשוחח עם המתלון ביחידות. הנאשם והמתלון יצאו אל מחוץ למוסך. בפגש בין השניים, הנאשם עמד קרוב מאד למתלון בצורה מאימת, ואאל אותו כמה כסף יש ברשותו. המתלון השיב כי אין לו כסף. או אז, הנאשם שם את ידיו בכיס מעילו של המתלון והורה לו לתת לו כסף. המתלון השיב לנאשם כי אין ברשותו כסף. הנאשם אמר למתלון בתגובה: "אין כסף לא מニアק אין כסף", הוציא סכין יפנית מכיסו, חתר את המתלון מצד השמאלי של פניו באמצעות הסcin, מהאונה הרקיתית עד למרცח לחיו של המתלון. בנוסף, הנאשם חתר את המתלון בבטנו, והמשיך להניף את הסcin לעבר המתלון ולנסות לפגוע בו. המתלון רץ לעבר המוסך וצעק לבנו לעזרה. בשעה שבנו של המתלון הבחן בקר ולהלך לכיוון המתלון והנאשם, הנאשם הוציא חפץ דמוי אקדח וכיונו לעבר בנו של המתלון תוך שהוא מאיים עליו כי אם יתקרב הוא יירה בו. כתוצאה ממשיו של הנאשם, נגרם למתלון חתר عمוק באורך של 10-12 ס"מ בפניו. כמו כן, נחתך עורק "טמפורול ארטריא" המוביל דם למצח, והמתלון נזקק לתפירת העורק ולטיפול החתר. בעת זאת ישנו חשש כי המתלון אינו מסוגל להרים את הגבה השמאלית שלו, כיימ חשש לפגיעה עצבית. בנוסף, נגרם למתלון חתר שטхи בבטנו. בגין כל אלה ייחסו לנאשם עבירות של דרישת נכס באיזמים והחזקת סכין שלא כדין, וכן עבירה של חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329 לחוק העונשין.

2. בין הצדדים לא הייתה מחלוקת לגבי מכלול סעיפי העבירות שייחסו לנאים בכתב האישום הנ"ל שתוקן במסגרת הסדר הטיעון, למעט לגבי העבירה של חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329 לחוק העונשין. בעניינה של עבירה זו, הוסכם כי ב"כ הצדדים יטענו במישור המשפט: בעוד המשימה תבקש להרשייע לפי סעיף 329 לחוק העונשין, הסגנור יטען כי יש להרשייע לפי סעיפים 334 ו-335 לחוק, ובית המשפט הוא שיכירע על יסוד עובדות כתב האישום המתוקן שבahn הודה הנאשם. עוד הוסכם בין הצדדים כי "על פי הממסכים הרפואיים המוצאים בחומרה החוקירה בתיק, טרם ידוע האם הנזק שנגרם למתלון בקר שאינו מסוגל להרים את גבתו השמאלית היו קבוע". לעניין העונש, הצדדים נותרו חופשים בטיעוניהם.

3. בדין שהתקיים לפני ביום 13.7.2022, הנאשם הורשע על יסוד הודהו במסגרת הכרעת דין חלקית במלול העבירות שייחסו לו, למעט בעבירה לפי סעיף 329 לחוק העונשין. לגבי העבירה الأخيرة ובמהלך להסדר הטיעון, ב"כ הצדדים הגיעו לעיוני טיעונים בכתב וכן נשמעו לפני טיעוניהם בעל-פה. לשאלתי, השיבו ב"כ הצדדים כי הם אינם רואים להגיש חומר רפואי מתיק החוקירה, וכי טיעוניהם מתבססים על העובדות בכתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם (פרוטוקול דין מיום 13.7.2022, עמ' 14, ש' 27-29).

יריעת המחלוקת במתיצית

4. כאמור, המחלוקת בין הצדדים היא אם בגין העובדות בהן הנאשם הודה באישום השני, יש להרשייע בעבירה של חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, כנطען על-ידי המשימה; או שמא יש להרשייע בעבירה של פצעה בנسبות מחמירויות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק, כנطען על-ידי ההגנה.

לאחר שבחןתי את טיעוני הצדדים בכתב ובעל פה ואת האסמכתאות אליו הפני, מסקנתני היה כי דין עמדת המשימה להתקבל כך שיש להרשייע את הנאשם בעבירה של חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. להלן טעמי לכך.

.5. סעיף 34 כד לחוק העונשין קובע בז' הלשון:

...
34 כד. הגדרות
- לעניין עבירה -

"חבלה" - מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוביים;
"חבלה חמורה" - חבלה העולה כדי חבלה מסווגת, או הפגיעה או עלולה לגרום קשה
או לתמיד בבריאות הנintel או בנוחות, או המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבוע או
פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או החושים החיצוניים או הפנימיים;
"חבלה מסווגת" - חבלה שיש בה סכנת נפשות;

...
"פצע" - חתק או דקירה המבתרים או בוקעים כל קром חיצוני של הגוף, ולענין זה
קروم חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגע בו בלי לבתור או לבזק כל קרום;

סעיפים 333, 334, 335(א)(1) ו-329(א)(1) לחוק העונשין קובעים כדלקמן:

333. חבלה חמורה
החולב בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דין - מאסר שבע שנים.

334. פציעה
הפוצע חברו שלא כדין, דין - מאסר שלוש שנים.

335. חבלה ופציעה בנסיבות חמירות
(א) נועשתה עבירה לפי סעיף 333 או 334 -

(1) כשהעברית נושא נשק חם או קר, דין - כפל העונש הקבוע לעבירה.

329. חבלה בכונה חמירה
(א) העוסה את מהלה בכונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה,
או להתנגד למעצר או לעיכוב דין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור,
דין-מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין.

6. במישור היסוד העובדתי - העבירה של פציעה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לה טוען הסגנון, דורשת גרימת פציעה כשהעברית נושא נשק חם או קר.

אשר לעבירה של חבלה בכונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לה טענת המאשימה, הרי עבירה זו דורשת גרימת פציעה או חבלה חמורה. מדובר בדרישות חלופיות, קרי- די בפציעה ואין הכרח בגרימת חבלה חמורה (ראו: ע"פ 44/06/2007 אבו דיב נ' מדינת ישראל, סוף פס' 32 (6.8.2007); ע"פ 7085/07 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 39 (13.4.2010); ע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל, פט' 39 (5.5.2008)).

הסגור לא חלק על כך שהנואם גرم למתلون פצעה באמצעות סכין. מכאן שמתקיים היסוד העובדתי הנדרש לא רק לצורך העבירה של פצעה בנסיבות חמירות לה טווען הסגור; אלא גם לצורך העבירה של חבלה בכונה חמירה לה טוועת המאשימה.

7. מעבר לדרשו, אצין כי בחינת נסיבות המקירה מובילה לדעתו למסקנה לפיה במישור העובדתי הוכחה גרימת פצע שאינו שטхи או קל, ואף הוכחה החלופה של גרימת "חבלה חמורה" לפי סעיף 329(א)(1) לחוק. אסביר.

כעולה מן ההגדרות בסעיף 34 כד לחוק העונשין כפי שצוטטו בפס' 5 לדברי לעיל, "פצע" הנה "חתק או דקירה המבתרים או בוקעים כל קром חיצוני של הגוף, **ולענין זה קروم חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגע בו בלי לבתור או לבקו ע כל קרום**" (ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל). במקרה דנן, הנואם הודה כי החתק שגרם למתلون בפניו היה עמוק וכי הוא גרם לקרוע של עורק המובילدم למצח. מכאן שמדובר בפצע. יתר על כן; אין מדובר בחתק שביתר קרום חיצוני ג דא, אלא בחתק שביתר גם עורק פנימי. מכאן שלפי הגדרת המחוקק, אין מדובר בפצע שטхи או קל. זאת, גם אם לא נגרם חתק של שריר פנימי כנطען על-ידי הסגור.

בכל הנוגע לחלופה של גרימת "חבלה חמורה" - בהתאם לסעיף 34 כד לחוק, "חבלה" הנה "מכאב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוביים". אשר ל"חבלה חמורה", הרי הגדרתה כוללת לפחות ארבע חלופות: (א) חבלה מסווגת, קרי- חבלה שיש בה סכנות נפשות. אום: (ב) חבלה המגיעה כדי מום קבוע או כדי פגיעה קבועה קשה באחד האיברים, הקромים או החזונות החיצוניים או הפנימיים. אום: (ג) חבלה הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או ל תמיד בבריאות הנחבל. תשומת לב כי בהתאם לחלופה זו, אין הכרח בפגיעה קשה או צמיתה בבריאות נפגע העבירה, וכי בפגיעה הטומנת בחובה פוטנציאלי לכך ("עלול"). אום: (ד) חבלה הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או ל תמיד בנסיבות הנחבל. תשומת לב כי גם בהתאם לחלופה זו, אין הכרח בפגיעה קשה או ל תמיד בנסיבות של נפגע העבירה, וכי בפגיעה שיש בה פוטנציאלי לכך ("עלול").

בעניין שתי החלופות האחרונות עיר כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, יש להשתכנע שהחבלה שנוגרמה יכולה הייתה לגרום לפגיעה קשה או צמיתה בבריאותו או בנסיבות של נפגע העבירה (ראו: ע"פ 48/12 מדינת ישראל נ' בליךול (5.8.2012), פס' 9 וההפניות שם). ניתן להסתיע לצורך כך בתיעוד רפואי מתאים, אולם בסופו של יום ההחלטה מסורה בידי בית המשפט לפי מכלול נסיבות העניין (ראו: ע"פ 10357/06 אבו דיב הנ'ל, פס' 31).

כאמור, במקרה דנן הנואם הודה בכך שגרם למתلون חתק עמוק בפניו, אוורך של 10-12 ס"מ מהאוניה הרקנית עד למרცח לחיו של המתلون, תוך חיתוך עורק המוביל דם למצח. אמנם, אין לפני טענה לפיה המתلون נזקק לאשפוז בבית החולים או כי נגרמה למתلون צלקת קבוצה או נכות צמיתה כלשהי. כאמור לעיל, אף הוסכם במסגרת הסדר הטיעון כי "טרם ידוע האם הנזק שנגרם למתلون בכך שאינו מסוגל להרים את גבתו השמאלית הוא קבוע". עם זאת, מן העובדות בהן הודה הנואם עולה כי אין חולק שהמתلون נזקק לתפירת עורק ולתפירת החתק, וכן ישנו חשש שהמתلون אינו מסוגל להרים את הגבה השמאלית שלו תוך חשש לפגיעה עצובית.

בהתהשך במקום החתק (פנוי של המתלוון כשהחתק מגיע עד אמצע לחיו), עומק ואורך החתק (חתך עמוק שאורכו 10-12 ס"מ), הצורך בתפירת העורק והחתק, וכן העובדה שהמתלוון לא יכול היה להרים את גבתו השמאלית תוך חשש מפניה פגיעה עצבית (הgam שבשלב זה לא ברור אם מדובר בנזק קבוע) - אני סבורה כי לכל הפתוחות מתקיימת החלופה שעוניינה חבלה שעלולה לפגוע קשות בנזונות הנחבל. זאת, אף אם לא נגרמה למתלוון צלקת קבועה או נכות צמיחה או פגעה עצבית לתמוך. המשקנה היא, אפוא, כי למתלוון נגרמה לא רק פציעה אלא גם "חבלה חמורה".

(במאמר מוסגר עיר כי מאחר שבנסיבות המקרה הנוכחי נגרם למתלוון חתק עמוק בפנוי שאינו בגדר פצע שטхи או קל, ומאחר שפצע זה עולה לדעתו גם כדי "חבלה חמורה", כי אז ממליא מתקיימם היסוד העובדתי הנדרש לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וזאת גם לפי שיטת מי שסביר כי לצורך הרשעה בסעיף האמור: "...נדרש כי הפגיעה בפועל, מבחינת טيبة ונסיבותיה, היא כזו שיש בה, באופן פוטנציאלי, כדי לגרום לחבלת גוף חמורה". ראו בעניין זה: דברי כב' השופט משה יעוד הכהן בת"פ (ו-מ) 27232-01-12 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 60 (24.6.2012) עליו ביסס הסגנון את טיעוני לפנוי).

כאמור לעיל, מכלול הדברים האחראונים נאמרו למעלה מן הדרוש שכן לצורך היסוד העובדתי הקבוע בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין לפי לשונו הברורה, די בכך שהנאשם גרם לפציעתו של המתלוון, ואין הכרח בجرائم "חבלה חמורה" בפועל.

8. אשר ליסוד הנפשי - נראה כי זהו היסוד המרכזי לגבי נסובה המחלוקת בין הצדדים לפני.

העבירה של פציעה בנסיבות חמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק (לה טען הסגנון), היא עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית. היא דורשת מודעות לאפשרות של גרים התוצאה של פציעה; וכן "פיזיות", קרי- אדישות או קלות דעת כלפי התוצאה (ראו: סעיף 20(א)(2) לחוק העונשין).

מנגד, העבירה של חבלה בכונה חמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק (לה טוענת המאשימה), מבוססת על כוונה שמהווה יסוד נפשי חמיר. בהתאם לסעיף 329(א)(1) הנ"ל, היסוד הנפשי של כוונה כולל מספר חלופות אפשריות, ובון החולופות הבאות:

(א) כוונה להטיל נכות. המונח "נכחות" אינו מוגדר בחוק העונשין, אולם נהוג להתייחס אליו כhalbת המוביילה לפגיעה בתפקיד (ראו: יעקב קדמי על הדין בפלילים חלק שלישי 1282 (2006); להלן: קדמי).

(ב) כוונה להטיל מום. המונח "מומ" אינו מוגדר בחוק העונשין, אולם נהוג להתייחס אליו כליך או גם באחד מאברי גופו של אדם (ראו: קדמי הנ"ל, עמ' 1282).

(ג) כוונה לגרום לחבלה חמורה. המונח "halbת חמורה" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין. דנתי במשמעותו של מונח זה בפס' 7 לדברי לעיל.

יודגש הדגש היטב כי מאחר שהעבירה של חבלה בכוונה מחייבת קובעת יסוד עובדתי של פצעה או חבלה חמורה, הרי אין הכרח להוכיח שהנאשם גرم בפועל לנוכח או לחבלה חמורה. במישור היסוד הנפשי נדרשת כוונה לגרום לאחד מלאה, וזאת גם אם אף אחד מהם לא התmesh אל נגימה פצעה בלבד במישור העובדתי. נראה כי החומרה אותה ראה להציג המחוקק, טמונה בעצם הכוונה העברית לגורם לנוכח, למום או לחבלה חמורה, וזאת גם אם אלה לא התגשמו הלכה למעשה. כך, שכן לעתים התוצאה כפי שנגימה בפועל, היא עניין של יד המקירה או של טיפול רפואי מקצועי שהצליח למנוע פגעה קשה יותר. העבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, מחייבת במישור היסוד הנפשי דווקא, כעולה מຄורת העבירה - "כוונה מחייבת".

אשר להוכחת היסוד הנפשי הנדון, הרי הוא ניתן להוכיח באמצעות עדות ישירה, באמצעות ראיות נסיבותיות, או באמצעות חזקת הכוונה שהיא חזקה ראייתית אשר לפיה חזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשי. חזקה זו יכולה להימלד מהתנהגות הנאשם וכן מהאופן בו נגימה התוצאה בפועל. היא מבוססת על ניסיון החיים, והוא אינה חזקה חלוצה אלא ניתנת לסתירה בנסיבות בהן הנאשם עורר ספק סביר לגביה (ראו: ע"פ 19/1398 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 12 (20.10.2020)).

9. מן הכלל אל הפרט - העובדות בהן הודה הנאשם שלפני מבססות את המסקנה לפיה הכוונה מחייבת כאמור בסעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, וזאת באמצעות חזקת הכוונה. כפי שכבר צוין לעיל, הנאשם הודה בכך שగרם למתלון חתק עמוק בפנוי, באורך של 10-12 ס"מ מהאוניה הרקטית עד למרכז לחץ של המתלון, תוך תיתוך העורק המובילدم למצח. חזקה כי אדם החותך באמצעות סכין יפניט אדם אחר בפנוי באופן האמור, מתכוון לגרום לו לחבלה חמורה (זאת, לפי החלופה של חבלה העוללה לפגוע קשות בnochot הקורבן); או לכל הפחות מתכוון לגרום לו למום קרי- לגורם ליקוי או לפגם כגון צלקת בפנוי של הקורבן. זאת, גם אם בסופה של דרך לא נגימה צלקת קבואה).

יתר נסיבות המקירה בהן הודה הנאשם תומכות במסקנה האמורה. כך, שכן לפניהם שהנאשם חתק את המתלון בפנוי, הוא ביקש לשחות עמו ביחידות, נצמד אליו באופן מיים, קיליל אותו ודרש ממנו כסף. לאחר שהנאשם חתק את המתלון בפנוי הוא לא נסוג לאחר, אלא הוסיף וזכיר את המתלון בבטנו (למרבה המזל היה מדובר בחתק שטхи) וכן המשיך להניף את הסכין לעבר המתלון ולנסות לפגוע בו. זאת, בעקבות כך שהמתלון לא מסר לנԱשם כסף לפי דרישתו. כל אלה תומכים במסקנה בדבר כוונה לפגוע פגעה חמורה במתלון.

10. בנסיבות העניין, אני בדעה כי לא עליה בידי ההגנה לסתור את חזקת הכוונה. טענת הסגנור לפיה המגע של מרשו עם המתלון לא היה מתוכנן מראש וכי חיתוך פניו של המתלון נעשה באמצעות סכין יפנית שהייתה מונחת בכיסו של הנאשם למטרת תמיימה, אינה מסטיעת להגנה. זאת מאחר שלפי ההלכה הפסוקה, כוונה מחייבת אינה חייבת להיות מבוססת על הכנה ממושכת, אלא היא יכולה להתבצע "כהרף עין" (ראו: ע"פ 5775/14 אבו ג'מה נ' מדינת ישראל, פס' 33 (15.6.2015)). אוסיף כי טענת הסגנור לפניהם לפיה מרשו נשא את הסכין היפנית בכיסו למטרת תמיימה (משלח יד), אינה עולה בקנה אחד עם הרשותה הנאשם על יסוד הودאותו, בעבירה של החזקת סכין שלא כדי.

הסגנור הוסיף וטען כי העבודה שמרשו עשה שימוש בהמשך האירוע בחפש דמי אקדח כדי לאיים על בנו של המתלון, מעידה על כך שהוא לא התקoon קודם לכן לגורם למומו או לחבלה חמורה. מדובר בטענה שאינה

משמעות. בודאי שאין בכוחה לסתור את חקיקת הכוונה כאשר הנאשם ראה לעשות שימוש בסיכון כדי לחזור את פניו של המתلون, וזאת במיקום, בעומק ובוארך של החתר כפי שתוארו לעיל.

11. הסגנון הפנה בטיעונו לת"פ (י-מ) 27232-01-12 פלוני הנ"ל שהוזכר לעיל. באוטה פרשה, בית המשפט המחויז בירושלים (כב' השופט משה יעוד הכהן) ראה לזכות את הנאשם מעבירה של חבלה בכונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, ולהרשיעו תחתייה בעבירה של פצעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק. בוחנת נסיבותו אותה פרשה מעלה כי הנאשם באוטה מקרה ذكر את המתلون בבטן העליונה באמצעות סיכון קומנדו. לאחר הדקירה, הנאשם בקש מהמתلون להרים את חולצתו, וזה התגלה שהמתلون מדים מפצע הדקירה. הנאשם פתח את דלת חדרו וביקש מהמתلون להמתן, וזה המתلون ברוח מבית הנאשם. כתוצאה מהדקירה, נגרם למאתلون חתר בעומק של 2 ס"מ בבטן העליונה והוא נזקק לתפרים (שם, סוף פס' 5). בנסיבות אלה, קבע כב' השופט הכהן כי "...לאור נסיבות האירוע כפי תוארו על ידי המתلون, ולנוכח העובדה שמדובר בדקירה אחת, שטחית ובודדת, שנעשתה דרך הבגדים, מתעורר, למצער, ספק לגבי כוונת הנאשם לגרום למאתلون למוות, לנכונות או לחבלה חמורה..." (שם, פס' 62). בהתייחס לפסקה זו אצין כי נסיבות המקירה שלפניו שונות, הן בשים לב לכך שהדקירה במקורה הנוכחי לא הייתה דרך דרך אלא בפניו של המתلون שהן חשובות, כך שה הנאשם יכול היה לחזות בתוצאות מעשיו תוך כדי ביצועם; והן מאחר שהמתلون המשיך לעשות שימוש בסיכון כלפי המתلون גם לאחר חיתוך פניו. לפיכך, אין ללמידה מן המסקנה אליה בא בית המשפט המחויז באוטה פרשה, לעניינו.

12. הסגנון הוסיף והפנה לקרים אחרים בפסיכה בהם יוחסה לנאים עבירה של פצעה בנסיבות מחמירות, להבדיל מעבירה של חבלה בכונה מחמורה. בהתייחס לכך, אצין כי בחלק מן המקרים אליו הינה הסגנון, היה מדובר בכתביו אישום מתחוקנים במסגרת הסדרי טיעון שהיו פרי הסכמה בין הצדדים. לפיכך קשה למודד מאותם מקרים לעניין שלפני. לגבי מקרים נוספים אליו הינה הסגנון (למשל: ת"פ (כ"ס) 42627-03-17 מדינת ישראל נ' יעקב לעניין שלפני). אצין כי קשה לדעת מה עמד מאחריו העמדה לדין מלכתחילה באוטה פרשה בעבירה של פצעה בנסיבות מחמירות, להבדיל מעבירה של חבלה בכונה חמירה. בודאי קשה לגזר מקרה בודד כזה או אחר מסקנות לגבי מדיניות העמדה לדין. בכל מקרה, בדיון לפני הבהיר הסגנון במפורש כי "זה לא עניין של מדיניות או אכיפה ברנית, אלא של ניתוח יסודות עבירה" (ראו: פרוטוקול דיון מיום 13.7.2022, עמ' 12, ש' 19-20). ואם כך, הרי ניתוח יסודות העבירה כמפורט לעיל, הוביל למסקנה כי בדיון יוחסה לנאים שלפני עבירה של חבלה בכונה חמירה.

13. לבסוף, אצין כי הסגנון הפנה בטיעונו להנחיית המשנה לפרק ליט המדינה, עוז'ד שלמה לمبرגר, מיום 16.8.2020 שכותרתה: "מדיניות העמדה לדין בעבירות חבלה חמורה". איני סבורה כי יש בהנחייה כדי לסייע להגנה. תכלית ההנחייה היא "להתאות את מדיניות העמדה לדין בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333+335 לחוק העונשין...אל מול עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין" (שם, פס' 1). ההנחייה אינה מנתחת את העבירה של חבלה בכונה מחמורה לפי סעיף 329 לחוק העונשין, שהוא זו שיוחסה לנאים שלפני. מילא, ההנחייה אינה קובעת מסמורות כלשהן ביחס ליסוד הנפשי של כוונה מחמורה, שהוא אשר עמדה בموقع הדיון הנוכחי.

סוף דבר

14. נוכח הטעמים שפורטו, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמתה לפי סעיף 329(א)(1) בחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשפ"ב, 21 ספטמבר 2022, במעמד הצדדים.